

Přípravná modlitba, která se může říkat každý den.

Nejsvětější Matko Boží a Matko, milosrdenství, přicházíme k tobě a k tvému božskému Synu, abychom ti projevili svou úctu, velebili tě svými ústy a darovali ti své srdce. Vypros nám milost, aby tvůj Syn osvítil naši mysl, očistil naši duši a roznítil naši vůli, abychom ti mohli hodně obětovat tuto svou pobožnost k větší slávě Boží, ke tvé cti a k prospěchu našich duší. Amen.

Den osmý

Rozjímání o smrti.

Musím zemřít: musím opustit příbuzné, přátele, svůj majetek, všechno, ba dokonce i toto své tělo. Mým příbytkem na tomto světě bude hrob, plný červů, mým domem na onom světě bude dům mé věčnosti, zdali dobré či zlé, nevím. Toto je pravda tak zřejmá, že není potřebí víry; abych tomu věřil: Každého dne to vídám svýma vlastníma očima. Umírají staří a umírají mladí; umírají chudí a umírají bohatí; umírají svatí a umírají hříšníci; umřela matka Boží Panna Maria, umřel Pán Ježíš, tedy umřu i já.

Ale kde umřu? A jak? Umřu doma? V kostele? Na ulici? Ve své posteli? V nemocnici? Nevím.

Umřu od zdoluhavé nemoci? Umřu od nějaké rychlé nemoci? Umřu nějakou nešťasnou příhodou? Nevím. Ale kdybych aspoň mohl vědět, kdy zemřu! Snad od dneška za třicet let, snad od dneška za dvacet; mohl bych zemřít také tento měsíc; kdož ví, není-li mi zemřít této noci? Nevím. Ví to jediný Bůh, a on mi řekl ve svých svátých písmech, že smrt přijde jako zloděj v noci, kdy se toho člověk nejméně naděje.

A přece, přes to přese všechno, já žiji, jako bych neměl nikdy umřít; ba nechci na smrt ani myslit. Kdybych měl zemřít v této chvíli, jaké mám srdce. Nevychytá mi něco svědomí? Šel bych do nebe anebo do pekla? Víím to, bojím se zavržení, a přece se nepřičiňuji, abych to napravil. Odkládám měsíc od měsíce, den ode dne; hodinka mé smrti se ustavičně a rychle přibližuje, a já stále zůstávám hříšníkem. Ale jestliže konečně umřu ve svých hříších, na koho se budu moci vymlouvat?

Příklad: Mějme upřímnou zbožnost k Matce Boží a naše smrt bude před očima Božíma drahá. Biskup Dupanloup byl jednoho dne povolán k loži mladé umírající dámy. Několik let před tím jí on sám připravoval na první svaté přijímání a asi před rokem požehnal jejímu sňatku s jistým bohatým pánem. Předě dvěma dny dala život roztomilému děťátku. Ale skoro v týž čas, kdy okusila prvních mateřských radostí, zachvátila ji neúprosná nemoc; v mladistvém věku 20 let se má loučit s tímto světem! Dobrý biskup bez meškání pospíchal do domu umírající a našel tam pláč, nářek, zoufání. Také otec mladé dámy, bývalý císařský maršál, usedavě plakal. Tato rána byla příliš neočekávaná, proto ranila celou rodinu tím krutěji. Nuže, uprostřed tolikeré žalosti a takového nářku, uprostřed tolika posvátných svazků, jež se

trhaly, jediná umírající měla na rtech úsměv a v obličeji jakousi rajskou jasnost. Když biskup vyslechl její svátou zpověď, nemohl se přemoci, aby se jí neotázel, jak je možné, aby byla tak pokojná ve chvíli, kdy má být vytržena ze všeho, v čem záleží štěstí tohoto, světa. – „A což nejdu do nebe?“ odvětila s úsměvem. – „Zajisté,“ řekl biskup, ale odkud máte takovou jistotu, že se ubíráte do nebe? – Mám ji z pobožnosti k Panně Marii. Ode dne, kdy jsem byla poprvé u sv. přijímání, modlívala jsem se k ní den co den. Den co den jsem se modlívala růženec. Matka Boží bude nyní orodovat za mne, neboť se přiblížila má poslední hodinka; ona bude při mně a odvede si mne do ráje. – Potom se rozloučila se svými drahými rodiči, potěšila svého ubohého muže, políbila a požehnala své děťátko, a za chvíli vydechla duši s blaženým úsměvem, jako by zároveň s posledním zde vydechnutím již spatřila nebe, na které se těšila. Hle, tak umírají opravdoví ctitelé Panny Marie. Následujeme je v jejich zbožnosti a jistě je budeme následovat také v blažené smrti.

K y t i č k a : Obětuj za tu duši v očištění, která nejmocněji zde na světě uctívala Matku Boží, jeden desátek růžence nebo nějakou modlitbu za zemřelé.

S l u ž b a : Polib třikrát zemi a při tom sám sobě řekni: Pamatuj, že jsi prach a že se brzy v prach obrátíš.